

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 11643/2024
05.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца БДФ Систем Плус д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Дејан Симић адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Младеновић адвокат из ..., ради исплате дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Краљеву Гж 2193/23 од 25.01.2024. године, на седници одржаној 05.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Краљеву Гж 2193/23 од 25.01.2024. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Краљеву Гж 2193/23 од 25.01.2024, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Краљеву П 1185/22 од 08.05.2023. године којом је укинута у целини решење јавног извршитеља И.Ивк 584/21 од 29.07.2021. године, став први изреке и обавезан тужени да исплати тужиоцу 1.200,00 динара на име дуга за дневну карту ... са законском затезном каматом од 28.07.2019. године до исплате (став други изреке). Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде, тако што је обавезан тужени да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка од 72.512,08 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20), Врховни суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Законом о парничном поступку – ЗПП је прописано да странке могу да изјаве ревизију против правноснажне пресуде донете у другом степену (члан 403. став 1); с

тим што ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (члан 403. став 3), нити у спору мале вредности (члана 479. став 6), при чему су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (члан 468. став 1).

У конкретном случају тужени је изјавио ревизију против правноснажне пресуде донете у другом степену којом је обавезан да исплати тужиоцу 1.200,00 динара према захтеву из тужбе од 15.07.2021. године, што је износ који очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, што овај спор чини спором мале вредности у коме је ревизија недозвољена.

С обзиром на изложено, Врховни суд је одлучио као у изреци, применом члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**